

for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) rigtigt bemærkede — hvis Begrundelse var lidet tilstrækkelig. Den høitærede Minister sagde med Hensyn til Spørgsmaalet om Embedsbytningen, at der ingen Embedsledighed er, naar Skolelærerembeder byttes paa denne Maade. Jeg vil dertil dog gjøre den Bemærkning, at det Skoledistrict, der gjennem en Embedsbytning faaer en daarlig Skolelærer istedetfor en god, sandelig kommer til at sande, at der ligesom en Embedsledighed imellem. Naar den høitærede Minister henviser til, at der skal være en Praxis for at lade Præster bytte deres Embeder, da siger jeg, at det vel er muligt, at der findes en saadan Praxis — dens Begrundelse har jeg ikke undersøgt, og jeg vil lade det staae hen, om den er hjemlet eller ikke —, men der er den betydelige Forskjel, at et saadant Lovbud om en formel Fremgangsmaade ved Besættelsen af Embeder som det, der findes med Hensyn til Skolelærerembederne, ikke findes for Præsteembedernes Vedkommende, og der er dernæst en anden, meget væsentlig Forskjel, den nemlig, at Præsterne ansættes udelukkende af Regjeringen, medens Administrationen ikke er ene kaldsherrettiget med Hensyn til Skolelærerne. Naar vi engang komme dertil, at Menighederne kalde deres Præster, saa vil jeg sandelig ogsaa der sige, at Administrationen da ikke paa egen Haand skal kunne affe dige disse; men saalænge den paa egen Haand indsætter dem, er det en Selvfølge, at den ogsaa affe diger dem, og som Følge deraf kan der maaskee være mere Grund til at tilstede Embedsbytning, end hvor dette Forhold ikke er tilstede, og hvor de forskjellige Lovbestemmelser pege hen paa et Forbud derimod. — Hvad Affe digelse ad administrativt Wei angaaer, da er der af de Bemærkninger, som den høitærede Minister fremkom med, egentlig kun to, som jeg føler mig opfordret til at omtale. Den ene er den, at Pensionsspørgsmaalet skulde være et heelt forskjelligt fra og ikke have Noget at bestille med Spørgsmaalet om, hvorvidt Administrationen kan affe dige en Skolelærer; men jeg tillader mig dog tydeligere at gjentage dette, at Cancelliet tidligere ikke ansaae sig berettiget til administrativt at affe dige en Skolelærer uden

Pension, og for at tage et aldeles concret Tilfælde: Den Mand, som den høitærede Minister har affe diget, vilde Cancelliet ikke have anseet sig berettiget til at affe dige nu, thi det vilde ikke efter den nuværende Lovgivning kunne tillægge ham Pension, og det ansaae sig kun berettiget til at affe dige Skolelærere med Pension. Naar man vilde overføre denne formeentlige Myndighed fra Tiden før Loven af 1856 paa den nuværende Tilstand, saa vilde man ved en saadan Overførelse gjøre Myndigheden langt større end den, Cancelliet nogensinde har tillagt sig; thi det er klart, at, naar Administrationen kan staae ligeoverfor en stor Deel Skolelærere med Trusel om at affe dige dem, saa har den dem i et ganske andet Afhængighedsforhold under sig, end Cancelliet nogensinde har havt. Utsaa, Spørgsmaalet om Pension er logisk sammenhængende med Spørgsmaalet om Affe digelse. Den høitærede Minister sagde i Slutningen af sit Svar, at, om intet andet strakte til for at give Administrationen en Myndighed til at affe dige udenfor de Lovbestemte Tilfælde, var der den almindelige Betragtning, at Administrationen maa kunne affe dige enhver Embedsmand, som den ikke kan bruge. Jeg troer dog, at den høitærede Minister der har sagt Mere, end han egentlig har havt til Hensigt at sige; i ethvert Tilfælde har han sagt Ting, der slet ikke ere holdbare. Naar f. Ex. Ministeren maatte finde, at han ikke længere kan bruge en Overretssassessor, saa vil Ministeren dog ikke kunne affe dige ham. Sagen er den, at denne Sætning om Regjeringens Ret til at affe dige gjælder de administrative Embedsmænd; den gjælder de Herrer Ministres Departementschefer, Herredsover og administrative Embedsmænd, men den gjælder ikke de Embedsmænd, der ikke ere administrative. Hvad angaaer de ikke-administrative Embedsmænd, da have vi det bestemte Grundlovsbud, at Dommere ikke kunne affe diges af Administrationen; men der er ogsaa flere Classer af Embedsmænd, med Hensyn til hvilke Grundloven vel ikke har forbudt Affe digelse, men med Hensyn til hvilke Affe digelsen ad administrativt Wei dog ingenlunde er noget saa Naturligt, at man kan sige, at Ab-